

Минулого тижня в Інтернеті з'явилася інформація, що мешканці одного з мікрорайонів селища Батьово на Закарпатті мають намір перекрити залізничний рух на знак протесту проти відсутності води у кількох п'ятиповерхівках. Для з'ясування ситуації на місці до Батьово виїхали головний інженер служби будівельно-монтажних робіт та цивільних споруд Львівської залізниці Любомир Мельник, начальник Ужгородської дирекції залізничних перевезень Василь Нодь та кореспондент "Львівського залізничника".

Прибувши, ми потрапили саме на "гарячу фазу" імпровізованого мітингу, що відбувався у дворі п'ятиповерхівки по вулиці Горького, 3, де чимала група жінок доволі агресивно висловлювала претензії начальнику ужгородської дільниці водопостачання Мирославу Сурі, підрозділ якого постачає сюди воду. Мешканці помилково вважають, що саме з вини залізничників шість п'ятиповерхових будинків у Батьово залишилися без води та ще й із забитою каналізацією.

Усі заклики Любомира Мельника спокійно з'ясувати причини конфлікту і говорити за чергою діяли не довше, ніж десять хвилин. Тут же була присутня бригада працівників ВОДЧ-5, яка вже вдосталь наслухалася необґрунтованих претензій. До 2004 року ці кілька п'ятиповерхівок, збудованих військовими будівельниками, перебували на балансі Львівської залізниці, і залізничники дбали про справність усіх систем життєзабезпечення будинків. Після того, як ці житлові будинки були передані місцевій селищній раді у цілком справному стані, ще роки три-чотири за інерцією проблем у мешканців не було. А далі проблеми виникли, і насамперед із водопостачанням та водовідведенням. Утворилася конфліктна ситуація: переважна більшість мешканців будинків справно оплачують рахунки за водопостачання та водовідведення, але через постійні прориви труб, які від старості вже не витримують тиску, вода доходить у кращому випадку до третього поверху. А на п'ятому вона у найкращі часи тече струменем завтовшки у сирник. Із верхніх поверхів у каналізацію потрапляють відходи, які за браком води часто закупорюють каналізаційні труби до повної непрохідності.

Анатомія конфлікту

Ми уважно вислухали всі сторони конфлікту. Почали з мешканців.

– Вода у нас подається за кучим графіком (дві години зранку і три увечері), – розповів В'ячеслав, що не побажав називати свого прізвища. – Я мешкаю на четвертому поверсі, і пральна машина навіть не встигає відпрацювати повний цикл. Через постійну відсутність води у наших будинках повністю забита каналізація, і всі відходи з неї витікають просто до підвалів.

Кілька разів мешканців збирали по будинках кошти на виклик спеціальної машини, що прочищає каналізацію. Свою роботу техніка виконала: каналізація запрацювала, та невдовзі знову "захворіла" на непрохідність...

Мешканці хочуть, щоб їхні мережі водопостачання та водовідведення обслуговували залізничники.

– Якщо мережі буде обслуговувати ужгородська дільниця водопостачання залізниці, ми можемо закупити труби, вони їх вклядуть, і проблема вирішиться, – каже ще один мешканець Михайло Сойма. – Скільки потрібно труб, поки що невідомо. Я мешкаю на 4 поверсі, тому відчуваю всі ці пахощі щодня у власній квартирі. Та й вода у нас дуже дорога: водопостачання разом із водовідведенням коштує у мешканця 14 грн 9 коп. за кубометр, і це вже 9 років".

ІЗ ХВОРОЇ ГОЛОВИ НА ЗДОРОВУ...

Я слухав претензії жителів і намагався у них з'ясувати, чим власне їм заборгувала залізниця. Будинки передані місцевій раді десять років, тому які запитання до залізничників? На якій підставі ці люди вважають, що можуть ставити ультиматуми з погрозами заблокувати рух на державному підприємстві – залізниці, яка не брала на себе обов'язків утримувати, ремонтувати та ревізувати системи водопостачання і водовідведення будинків, які вже десять років їй не належать?

Прикро, що жодна посадова особа з житлово-експлуатаційної контори чи селищної ради ще 5-6 років тому не попередила мешканців цих будинків про те, що системи водопостачання і водовідведення потребують постійної опіки, їхнє утримання потребує постійних капіталовкладень, і якщо нічого не робити, то рано чи пізно ситуація стане нестерпною, отакою, якою вона є зараз.

Натомість хтось вирішив, що залізницю можна примусити виконати роботи, які вона не повинна і не має права робити. Дивує лицемірство посадових осіб місцевих органів влади, які замість того, щоб роз'яснити, що блокування залізничних шляхів є кримінальним злочином і карається серед іншого й позбавленням волі, пробують умовляти, що цього роботи не варто.

Шановні мешканці будинків, газета змушена сказати вам неприємну правду. Ваші проблеми вам доведеться вирішувати самостійно спільно з місцевими органами влади, оскільки залізниця не має законного права витратити кошти на роботи, які не входять до її фінансового плану діяльності на поточний рік. Залізниця може допомогти виконати деякі зі зазначених робіт за оплату, тобто не безкоштовно.

Бригадир Ужгородської дистанції водопостачання Михайло Кожокар:

– Води мало через постійні прориви труб, що підводять її до будинків. А щодо

каналізації, то це окрема болюча тема. Нам її час від часу доводиться чистити, бо забувається, і що тільки не доводиться звідти виймати: і жіночі гігієнічні пакети, і памперси, і картопляні очистки, огірки, помідори та інше тверде сміття, здатне закупорити трубу до абсолютної непрохідності.

Пора служити громаді...

Голова селищної ради Батьово Наталя Железняк усупереч логіці та здоровому глузду вважає, що залізниця донині повинна опікуватися системами водопостачання та водовідведення цих будинків.

– Львівська залізниця юридично неправильно передала на баланс сільради житловий фонд. Адже без зовнішніх мереж це звичайні коробки. Вихід зі ситуації я вбачаю тільки у співпраці відокремленого підрозділу Ужгородської дистанції водопостачання Львівської залізниці зі селищною радою Батьово. Ми готові частково дотувати витрати, розробимо відповідну програму. Із мешканцями також можна говорити про заміну підземних мереж, але їх треба належним чином обслуговувати, – зауважує селищна голова.

Проблема з графіком водопостачання будинків, на мій погляд, у тому, що немає порозуміння з дистанцією водопостачання. До останнього часу вода у будинки подавалася, але тиску вистачало лише до других поверхів. Потім її взагалі відключили. До мого кабінету у сільраду прийшла велика група жінок із дітьми. Сварилися, вчинили страшний галас. Можливостей якось змінити ситуацію у селищній раді немає. Через хронічну відсутність води забилася каналізація. У квартирах сморід. Тому і виникла така гостра ситуація. Усього тут шість п'ятиповерхівок, і у кожній із них однакова біда. Майже 60 відсотків мешканців цих бу-

динків – залізничники. Я регулярно звертаюся у прокуратуру, але якихось зрушень не видно. До речі, коли почав розгорятися цей конфлікт, я казала місцевим мешканцям, що перекриття залізничного руху – серйозний кримінал. Та це нікого не цікавило. Хай до селищної ради приходять представники Львівської залізниці, і разом будемо шукати якийсь компроміс. Ми до нього готові.

Пані Наталя Железняк, очевидно, не розуміє, що залізниця, як ми вже казали, свого часу передала селищній раді будинки у справному стані. І вимагати зі залізниці виконання ремонтних робіт через десять років після передачі будинків – все одно, що, одружившись на жінці і проживши з нею десять років, раптом зажадати від неї, щоб назавтра вона виглядала, як перед весіллям.

Селищна голова п. Наталя Железняк повинна роз'яснити мешканцям цих шістьох будинків принцип утворення ціни на послуги з водопостачання. Запитання про те, чому в Ужгороді вода дешевша на шість гривень за кубометр, має просту і чітку відповідь. Місцевий бюджет Ужгорода допомагає своїм мешканцям – частково сплачує за них вартість води. В іншому випадку ужгородці платили б так само, як у Батьово – по 14 гривень за кубометр. Селищна рада не може дозволити собі встановити дотації своїм мешканцям, але мовчить, коли жителі Батьово помилково вважають, що висока ціна води – вина Львівської залізниці.

Начальник Ужгородської дистанції водопостачання Львівської залізниці Мирослав Сура:

– У 2002 році залізниця передала місцевій селищній раді житловий фонд у нормальному стані, і три-чотири роки претензій до стану будинків не виникало, – розповідає пан Мирослав. – Житлові будинки передані на баланс селищної ради разом із мережами водопостачання, водовідведення та електропостачання. Для обслуговування будинків була створена житлово-експлуатаційна контора.

Води у Батьово достатньо. Селищній раді необхідно повністю замінити дворові водогони і таким чином вирішити питання. Обсяг робіт – заміна кількох тисяч метрів водогону. Наш підрозділ міг би виконати ці роботи за оплату за наявності матеріалів. При цьому не потрібно проводити повномасштабних земляних робіт. Є відпрацьована технологія, коли у наявний водогін проштовхується пластикова труба. Відповідні механізми у нас є: на інших дільницях у Мукачевому та Сваляві такі роботи вже виконувалися. За часом такі роботи зазвичай тривають недовго. Можу навести приклад, коли на станції Березне 600 метрів труби ми замінили за такою технологією впродовж двох днів.

За попередніми розрахунками 2,5 кілометра труб коштують разом із вартістю робіт близько 300 тис. грн. Гроші на рахунок селищної ради є. Зрозуміло, що на шляху вирішення цієї проблеми є багато підводних каменів та бюрократичних перешкод, але хто сказав, що служити людям буває легко? От хай селищна рада у Батьово візьме не себе відповідальність і вирішить цю проблему. В іншому випадку мешканцям будинків слід мати претензії не до залізниці, яка їм нічого не винна, а до місцевої влади, яка на виборах обіцяла служити інтересам громади. Настав час служити.

На зворотному шляху до Львова зателефонував начальник ужгородської дільниці водопостачання Мирослав Сура і повідомив, що його спеціалісти у Батьово з третьої спроби прочистили колектор на вулиці Горького. Тепер каналізація у п'ятиповерхівках працює. На питання, що цього разу завважало її нормальному функціонуванню, Мирослав Миколайович тяжко зітхнув: "Повний набір сторонніх предметів, про що вже розповідав наш змінний майстер, які доросла людина не повинна кидати в унітаз".

Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора